

Ὁ αἰλουρόπαρδος τοῦ Μεξικοῦ προσβάλλει σχεδὸν πάντοτε τὸν ἄνθρωπον, ἐκτός μόνον ὅταν τὸν συναντήσῃ εἰς πεδιάδα, τὴν ἡμέραν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπεύρεται βραδείως μέχρις οὗ εὐρῆ βάτον τινά, ἢ ὑψηλά χορτά, ὑπὸ τὰ ὅποια κρύπτεται καὶ στένει ἐνέδρας. Αὐτόθι ἀναμένει καὶ παραδοκεῖ τὴν λείαν του, ἐφ' ἧς ἐπιπίπτει αἰρήνης, χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ προσυλαχθῇ. Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν ἀπαντήσῃ τις αὐτὸν κοιμώμενον παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου τινός ἢ μεταξὺ πυκνῶν δενδρυφίων, δὲν πρέπει νὰ φύγῃ, ἢ νὰ ἐκφέρῃ κραυγὰς, ἢ νὰ κάμῃ ἄλλην τινὰ ἐκτακτὸν τοῦ σώματος κίνησιν, ἐὰν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ βίβλιον θάνατον. Τὸ μόνον μέσον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ καταφύγῃ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶναι τὸ ν' ἀποσυρθῇ παλινδρομῶν ἠτύχως, βραδείως καὶ ἔχων αἰσιότητα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠτενισμένους ἐπὶ τῶν τοῦ θηρίου, καὶ νὰ σταματήσῃ ἐὰν τὸ θηρίον διευθυνθῇ πρὸς αὐτόν· διότι τότε σταματᾷ καὶ αὐτὸ, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν καταδίωξιν ὅταν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζητήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν, δύναται τις νὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς κατωκλιμένον μέρος, ἐὰν τοιοῦτον εὕρεται εἰς τὰ πλησιόχωρα. Ἐάν τις εὕρεθῇ ἐνοπλος καὶ θελήσῃ νὰ πυροβολήσῃ κατ' αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸν φονεύσῃ δι' ἐνὸς πυροβολήματος, σκοπῶν αὐτὸν κατὰ τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τοῦ ὤμου, διότι ἂν μόνον πληγωθῇ καὶ δὲν πέσῃ διὰ μιᾶς, ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ πυροβολήσαντος.

Εἰς τὰ δάση τῆς Γουϊάνας καὶ τῆς Βρασιλίας οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ ἀκούονται σχεδὸν τακτικῶς τὴν πρωίαν περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ ἑσπέρας περὶ λύχνων ἀφάς. Αἱ κραυγαὶ τοῦ ἐκφέρονται δι' ἰσχυρῶν τοῦ στέρνου εἰσπνοῶν, καὶ ἀκούονται ἀπὸ μακρᾶς διαστάσεως. Ἀπαιτεῖται μεγάλη ἐξίς ὅπως διακρίνῃ τις αὐτὰς ἀπὸ τὰς τῶν ἄλλων ἀγρίων ζώων, ὧν τὰ δάση ἔχεινα θρίθουσιν. Ὁ αἰλουρόπαρδος ἔχει καὶ βρυχηθμὸν ἰδιάζοντα, ὃν ἐκφέρει ἐτάκτις εἶναι ἠρεθισμένος ἢ ἐπιπίπτει κατὰ τῆς λείας του. Ὁμοιάζει δὲ οὗτος πρὸς βόγγον θάβην, λήγοντα εἰς κραυγὴν τρομερὰν καὶ ἰκάνην ν' ἀποθαρρῶν καὶ τὸν μᾶλλον ἀτρόμητον ἄνθρωπον.

Εἰς ζήτησιν τῆς ἄγρας του περιφέρεται μόνον τὴν νύκτα· ἀλλ' ἂν τῷ σταθῇ ἀδύνατον ν' ἀπαντήσῃ τοιαύτην διαρκούντος τοῦ σκότους, ἀντὶ περὶ τὸ λυκαυγῆς τῆς ἡμέρας νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὰ ἀκώτατα τῶν δασῶν, ἐνεορθεῖ εἰς συνηρέας μέρος, μεταξὺ τῶν βράχων, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλων κλάδων δένδρου χαμηλοῦ καὶ τανιφύλλου, καὶ αὐτόθι, μᾶλλον ἐρηγορῶν ἢ κοιμώμενος, περιμένει τὴν διόδον θύματος τινός.

Οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ τῆς ἰδύνας ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ζώου, ὁ αἰλουρόπαρδος ἐφορμᾷ κατ' αὐτοῦ δίκην κεραινοῦ, ἐκφέρον βρυχηθμὸν φρικώδη. Πολλάκις, μάλιστα εἰς τὰ ἀρκτῶα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Βονάσσου, ὅστις εἶναι μεγαλύτερος καὶ ἀδαμαστότερος τοῦ ταύρου. Περιτυλίσσεται περὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βράχιν του βοηθεῖα τῶν συστατικῶν αὐτοῦ ὀνύχων, τοὺς ὁποίους τῷ συθίζει εἰς τὰ πλευρὰ εἰς βάθος πλέον τοῦ δακτύλου, διὰ δὲ τῶν ὀξείων σταγόνων του τῷ κάμνει τρομερὰς πληγὰς, καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κρανίον. Ὁ Βονάσσος κατασπαρραττό-

μενος ἐκφέρει βρυχηθμοὺς ἀντηχοῦντας εἰς τὰ δάση. Τρέχει, σκάπτει τὴν γῆν διὰ τῶν κεράτων του, συντρίβει καὶ ἀνατρέπει πᾶν τὸ προστυχόν· κυλιέται εἰς τὴν ἄμμον· ἀλλ' ὅλαι αὐτοῦ αἱ προσπαθεῖαι καθίστανται μάταιαι, διότι δὲν δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ του, ὅστις τέλος τῷ συντρίβει τὸ κρανίον, τρώγει τὸν μυελόν, καὶ ἀκολούθως τὸν σῦρει εἰς τινὰ βάτον, ὅπου τὸν καταβρογχθίζει ὅλον.

Ἐν τούτοις τοιαύτη πάλῃ εἶναι σπανία, διότι τὰ δύο ταῦτα ζῶα κατὰ μίαν μόνον ἐποχὴν τοῦ ἔτους δύνανται νὰ συναντηθῶσιν. Ὁ βονάσσος εἶναι θηριώδης καὶ ἀδαμαστός· διαιτᾷται τὸ θέρος εἰς τὴν ἀρκτῶαν Ἀμερικὴν, καὶ συχνάζει εἰς τὰ ἐρημότερα δάση. Κατὰ τὸν χειμῶνα, τὰ ζῶα ταῦτα ἀπαντῶνται εἰς ἀγέλην ἐκ πολλῶν ἑκατοντάδων, πολλάκις δὲ καὶ ἐκ πολλῶν χιλιάδων, καὶ κατέρχονται εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη ζητοῦντα βοσκῆ· χλοεραν. Συμβαδίζουσι τότε εἰς φάλαγγας λίαν συμπεκνωμένας, καὶ καταπατοῦσιν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐν τοιαύτῃ μόνον περιπτώσει οἱ κυνηγοὶ τοὺς παρακολουθοῦσι καὶ τοὺς στενοχωροῦσιν ὅπως φονεύσῃ τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης ἀπομακρυνομένους. Ἐκ τοῦ θανάτου λαμβάνουσι μόνον τὸ δέρμα καὶ τὸν ὄβον, ὃν φέρει ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης· τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἀφίνουσι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν σαρκωδῶρων πτηνῶν. Ὅθεν μόνον ὅταν ὁ βονάσσος ἐγκαταλείπῃ τοὺς πάγους τῆς ἀρκτιοῦ δὲ νὰ καταβῇ εἰς τὰς ἐλώδεις πεδιάδας τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, συναπαντᾷται μετὰ τοῦ αἰλουρόπαρδου· τὸ δὲ σημεῖον τοῦτο τῆς συναντήσεως εἶναι ὄριον, τὸν ὁποῖον τὰ δύο ταῦτα ζῶα οὐδέποτε ὑπερβαίνουσι· διότι τὸ μὲν πρῶτον δὲν καταβίνει κατώτερον πρὸς μεσημβρίαν, τὸ δὲ δεύτερον δὲν ἀναβαίνει ἀνώτερον πρὸς ἀρκτον.

Πολλάκις ὁ αἰλουρόπαρδος, ζητῶν νὰ προσβάλλῃ τὸν κροκοδείλον καταλαμβάνεται ἀπὸ τι τοῦ σώματος μέλος ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ χάσματος τοῦ ἀμφιβίου τούτου. Ὁ κροκοδείλος δὲν ἀφίνει τὸ κρατοῦμένον, καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ ὕδωρ ὅπως σῦρει αὐτόθι καὶ πνίξῃ τὸν ἐχθρὸν του. Ἐν μόνον μέσον σωτηρίας μένει τότε εἰς τὸ χερσαῖον θηρίον, καὶ τὸ μέσον τοῦτο τῷ παρέχει τὸ θηριώδες αὐτοῦ ἐνοτικτον. Ἐὰν ἔχη τινὰ τῶν ποδῶν του ἐλευθερὸν κάμνει αὐτοῦ χρῆσιν ὅπως ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἐκ τῆς ἀλγηδόνος ἀνοίγει τὸ χάσμα καὶ ἀφίνει ἐλεύθερον τὸν αἰλουρόπαρδον. Ἐλευθερωθεὶς οὗτος, καταλαμβάνει τὸν κροκοδείλον ἀπὸ τὸν λάρυγγα καὶ τὸν πνίγει.

Ἐπαρξοῦσιν ἐν τούτοις ζῶα ἄτινα ὑπερασπίζονται κατὰ τοῦ αἰλουρόπαρδου.

Οἱ βόες σχηματίζουσι κύκλον συστέλλοντες τοὺς γλουτοὺς των καὶ παρουσιάζοντες πρὸς τὸν ἐχθρὸν τὰ κέρατά των, καὶ πολλάκις κατορθώνουσι νὰ τὸν φονεύσῃ εἰς ἐφορμήσῃ κατ' αὐτῶν μετὰ μεγάλης ὀρμῆς. Καὶ οἱ ἵπποι ἐπίσης ὑπερασπίζονται τατόμενοι εἰς κύκλον, ἀλλὰ κεφαλὴν πρὸς κεφαλὴν, καὶ κτυπῶντες τὸν αἰλουρόπαρδον διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὅπου ὁ αἰλουρόπαρδος δὲν εἶναι ὅσον τολμηρὸς, οἱ ἵπποι, οὐ μόνον δὲν φεύγουσι τὴν παρουσίαν του, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸν καταδιώκουσι μετ' ἐπιτυχίας. Εἰς τὰς αὐτὰς χώρας, καὶ ἰδίως εἰς τὴν